

Opgave, der paahviler Samfundet i lige saa høj Grad som den at komme de trængende gamle til Hjælp ved en Alderdomsforsørgelse. Det maa lige saa vel være Samfundets Opgave at sørge for dem, som komme til Ulykke. Saaledes som Sagen foreligger, kan jeg ikke se andet, end at Løven vil blive til Beskyttelse for nogle og til Tab for andre, og de, som faa Tab, ere dem, som daarligst kunne taale det, og de, som faa Fordel, ere de bedst stillede. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) beklagede ogsaa, at man ikke kunde faa Landarbejderne med under denne Lov, og det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds beklagede det maaske ogsaa. Han mente jo, at vi maatte tage dette som en Begyndelse, og at, naar der først her blev begyndt, ville Landarbejderne nok stille Fordringer om at komme med ind under Bestemmelsen. Ja, det er ganske rimeligt, men jeg er bange for, at disse Fordringer vanskeligt vil blive honorerede, netop fordi vi ere komne ind paa det her foreliggende Grundlag. Det er rimeligt nok, at hvis vi vedtage dette Lovforslag og derved forsikre disse Folk, som falde ind derunder, vil der fremkomme Fordringer fra de Landarbejdere, som staa udenfor, men jeg kan ikke tænke mig, at man senere skulde lade Landarbejdere og andre, som ikke komme ind under dette Grundlag, siden komme med paa et andet Grundlag. Man vil vistnok sige, at da man nu engang har begyndt at lade Arbejdsgiverne betale, maa man ogsaa fortsætte dermed og lægge Bekostningen over paa Hartkornet eller de Folk, som drive Landbruget. Dog det vil ikke kunne lade sig gøre af den simple Grund, at Landboerne ikke ville have Raad til det. Baade Arbejdsgiverne og Arbejderne paa Landet — de ere sikkert Arbejdere alle sammen — ere de Folk, der arbejde for den mindste Løn, der overhovedet gives her i Landet. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere en Udtalelse af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, der i mine Øjne er overordentlig karakteristisk ikke blot for hans Syn paa hele dette Spørgsmaal, men ogsaa f. Eks. paa Toldspørgsmaalet. Det ærede Medlem siger: „Her er det imidlertid saaledes, at en hel Del Arbejdsgivere allerede nu forsikre deres Arbejdere. Det, vi gøre ved dette Lovforslag, er altsaa kun, at vi sige, at alle de Arbejdere, der arbejde i visse Virksomheder, skulle være forsikrede. Derved gøres Konkurrenceforholdene lige, og det er

ikke af ringe Betydning, idet de vrangvillige derved tvinges til at følge med de velvillige paa dette Omraade, og det er just det, vi i Lovgivningsmagten maa have for Øje. Lovgivningen gaar jo for det meste ud paa at tvinge de onde til at følge med og beskytte de gode.“ Det er en overordentlig karakteristisk Udtalelse, det ærede Medlem der er fremkommet med. Det ærede Medlem udtalte, at det var en stor Fordel ved Løven, at vi derved tvang visse Folk i et Fag, som hittil ikke havde forsikret, til at forsikre med de andre, idet vi derved gjorde Konkurrenceforholdet lige. Det er de samme Folk, der udtale den Slags Betragtninger, der, naar der tales om Landbrugsprodukter, forsikre om, hvilken Lykke det er for hele Samfundet at faa billige Landbrugsprodukter, men som dog, hvis nogen vil sælge billigt i Byerne, kalde det for Smudskonkurrence og mene, at man skal tvinge vedkommende til at sælge for samme Pris som andre. Det er karakteristisk for de Herreres Syn paa, hvad andre maa tage for deres Arbejde, og hvad Landbruget maa forlange. Det siges ogsaa fra socialdemokratisk Side, at hvis nogen vil sælge andre Produkter billigere, blive de boycottede, fordi de saa ikke kunne lønne deres Arbejdere paa samme Maade som andre Arbejdsgivere. Det, som man kalder Smudskonkurrence i Byerne, holder man altsaa paa over for Livsfor nødenhederne fra Landet.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Lovforslagets Enkeltheder, da jeg, som sagt, anser det for ufor nødent. Det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde i Slutningen af sit Foredrag, at han nu havde nævnt nogle Indvendinger, og at der sikkert vilde komme mange flere. Det har vist sig, at han havde Ret. Der er kommet ikke saa faa flere Indvendinger, men dem vilde han intet Hensyn tage til. Jeg tror, at det ærede Medlem uden Skade kunde være lidt mindre stor. Der er et gammelt Ord der siger: „Den, som tykkes at staa, se vel til, at han ikke falder.“ Det ærede Medlem og hans Parti staa sikkert godt. De have i alt Fald staaet ret godt ude i Befolkningen. Men det kunde dog være, at man kunde byde Befolkningen saa mange af den Slags Reformere, som her ere fremme, og hvoraf der er forskellige paa Stabelen, at de kunde komme til at staa mindre godt. Der er et Lysspunkt ved denne Sags Fremkomst, og det er, at et andet Parti her i Salen for første Gang i ret lang Tid har ladet høre fra sig, nemlig de saakaldte „mode-